

Latviešu valodā izdotas Džodžo Mojas grāmatas:

- “Pirms atkal tiksimies”
- “Pēc tevis”
- “Joprojām es”
- “Pēdējā vēstule no mīļotā”
- “Viens plus viens”

Iedvesmojoties no ceļojošo bibliotēku reālās vēstures, Džodžo Moja ar mīlestību apraksta tālaika sieviešu bibliotekāru drosmi un izdomu. “Zvaigžņu dāvatāja” ir cienpilns veltījums ne tikai šo sieviešu pašreizējai rīcībai, bet arī viņu savstarpējās draudzības saitēm.

The Associated Press

Ar bagātīgiem vēsturiskajiem aprakstiem, precīzi izstrādātiem raksturiem un spēcīgo vietas izjūtu romāns “Zvaigžņu dāvatāja” iederēsies jebkuras bibliotēkas daiļliteratūras kolekcijā. Sāras Gruenas romāna “Ūdens ziloņiem” cienītājiem!

Library Journal

Tik reālistiski attēlotie raksturi, ka drīz vien tos uztveram kā tuvus draugus, un apbrīnojamā sižeta līnija padara romānu “Zvaigžņu dāvatāja” bezgala skaistu un īpašu. Man tas ļoti patika, un es vēlējos, lai tas nekad nebeidzas!

Laiena Moriartija, rakstniece

Dramatisks un aizraujošs stāsts! Džodžo Mojai piemīt ne vien spēja radīt brīnišķīgus un spēcīgus raksturus, bet arī apbrīnas vērts skatījums uz vēsturiskajām detaļām. Es patiešām sajutos tā, it kā pati kopā ar romāna varonēm jātu pa Kentuki kalniem.

Sofija Kinsela

Jojo Moyes

The Giver
of Stars

Džodžo Moja
Zvaigžņu
dāvatāja

romāns

No angļu valodas tulkojusi
Maija Opse

821.111-31

Mo 130

Jojo Moyes

THE GIVER OF STARS

Copyright © 2019 by Jojo's Mojo Ltd.

All rights reserved.

Vāka dizains © Roseanne Serra

Vākam izmantoti attēli © Stine Heilmann

Džodžo Moja

ZVAIGŽŅU DĀVĀTĀJA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Diāna Romanoviča*

Korektore *Diāna Graudiņa, Zinta Stikute*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-676.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Opse, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9534-4

*Barbarai Neipjē, kura dāvāja zvaigznes,
kad man tās bija nepieciešamas.*

Un bibliotekāriem visā pasaulē.

Prologs

1937. gada 20. decembris

Ieklausies! Tikai trīs jūdzes dziļāk mežā, stāvot zem Ārnota kores, tevi ieskauj tik blīvs klusums, ka šķiet – tu varētu izbrist tam cauri. Pat vasaras vidū pēc rītausmas šeit neskan putnu dziesmas, kur nu vēl tagad, kad dzestrais gaiss tik pilns mitruma, ka pat tās dažas lapas, kas joprojām drosmīgi turas pie zariem, ir nekustīgi sastingušas. Pat ne sīkākās kustības starp ozoliem un kārijām. Savvaļas dzīvnieki paslēpušies dziļi zem zemes, mīkstos kažokus saspieduši cieši kopā šaurās alās vai dobos koku stumbros. Sniegs tik dziļš, ka mūļa kājas pazūd zem tā līdz pat paceles cīpslai, un ik pēc pāris soļiem dzīvnieks sagraujas un aizdomīgi iesprauslājas, ar kāju taustīdams un meklēdams vaļīgus akmeņus un bedres zem nebeidzamā baltuma. Tikai pavisam šaurs strautiņš apņēmīgi plūst uz priekšu, skaidrajam ūdenim burzguļojot un čalojot pāri akmeņainajai gultnei, tas traucas lejup uz savu galamērķi, ko neviens šajā pusē nekad tā arī nav redzējis. Mārdžerija O'Hara mēģina zābakos pakustināt kāju pirkstus, bet tie jau krietnu laika sprīdi ir pilnīgi nejutīgi, un viņa saviebjas, iedomājusies, kā pirksti sāpēs, kad kājas beidzot atkal būs siltumā. Trīs pāri vilnas zeķu, bet šajos laikapstākļos ar tādiem pašiem panākumiem varētu doties ārā arī pavisam basām kājām. Viņa noglāsta lielā mūļa kaklu, ar smagajiem vīriešu cimdiem notrausdama ledus kristālus, kas pamazām sāk veidoties uz dzīvnieka biežā apspalvojuma.

– Šovakar tev pienāksies papildporcija, Čārlij, – viņa apsola un noskatās, kā mūļa milzīgās ausis izslienā un atliecas atpakaļ.

Mārdžerija sakustas, sakārto somas pie segliem, vēlreiz pārlicinājusies, ka tās ir līdzsvarā uz mūļa muguras, un tad jau viņi abi gar strautiņu dodas tālāk. – Karsta melase pie vakariņām. Varbūt arī pati pamieļošos.

Vēl četras jūdzes, viņa nodomā, vēlēdamās, kaut būtu paēdusi kārtīgas brokastis. Garām Indiāņu kraujai, augšup pa dzelteno priežu taku; mazliet jāpaciešas, un tad parādīsies vecā Nensija, baznīcas dziesmas dziedādama, kā viņa to vienmēr dara, skaļajai, spēcīgajai balsij atbalsojoties mežā, kamēr viņa pati, kā bērns mētādama rokas, soļo pretī Mārdžerijai.

“Tev nav jānāk piecas jūdzes man pretī,” Mārdžerija katru otro nedēļu cenšas pārlicināt veco sievieti. “Tas ir mūsu darbs. Tāpēc mēs esam zirga mugurā.”

“Vai, meitenes, jūs jau tā tik daudz darāt!”

Mārdžerija zina īsto iemeslu. Nensija, tāpat kā viņas pie gultas piekaltā māsa Džīna mazmazītiņajā baļķu būdiņā Redlikā, pat nepieļauj domu, ka varētu palaist garām izdevību tikt pie kārtējās stāstu porcijas. Viņai ir sešdesmit četri gadi, trīs veseli zobi, un viņa ir pamatīgi aizrāvusies ar glītu kovbojzēnu. “Ak, šis Maks Makgvairs, viņš liek manai sirsniņai trīcēt kā apšu lapai.” Viņa sasit plaukstas un pavērš skatienu pret debesīm. “Kā Ārčers viņu apraksta! Nu tā, it kā viņš teju teju varētu izkāpt no grāmatas lappusēm un uzraut mani zirga mugurā sev līdzās.” Viņa sazvērnieciski pieliecas Mārdžai tuvāk. “Un ne jau tikai zirga mugurā es labprāt sēdētu. Kad vēl biju jauna, mans vīrs mēdza teikt, ka es patiesi protot uzsēsties!”

“Es par to nešaubos, Nensij,” Mārdžerija katru reizi attrauc, un vecā sieviete uzsprāgst smieklos, uzsizdama sev pa cisku, it kā šī būtu pirmā reize, kad viņa ko tādu saka.

Nokrakšķ zars, un Čārlijs saspicē ausis. Ar tāda izmēra ausīm viņš noteikti dzird visu, kas notiek pusceļā līdz pašai Luizvilai. – Manu puisēn, nāc te, – Mārdžerija mudina viņu uz priekšu pa akmeņaino nogāzi. – Tūlīt jau dzirdēsi viņas balsi.

– Kaut kur dodies?

mēģināt pierunāt vīrieti paiet malā vai arī jāt viņam tieši virsū, un kārdinājums darīt tieši to ir ļoti stiprs.

Mūlis saslej ausis. Klusumā Mārdžerija dzird savus sirdspukstus, nepārtrauktu dunoņu ausīs. Viņai iešaujas prātā, ka diezin vai kādreiz ir dzirdējusi sirdi pukstam tik skaļi. – Es tikai daru savu darbu, Makkalova kungs. Būtu ļoti pateicīga, ja jūs mani palaistu garām.

Vīrietis sarauc pieri, sadzirdējis potenciālu apvainojumu Mārdžerijas uzspēlēti pieklājīgajā uzrunā, un brīdī, kad viņš satver ciešāk šautenes kātu, arī Mārdžerija saprot savu kļūdu.

– Tavs darbs... Domā, esi tik liela un varena? Vai zini, ko tev vajag? – Viņš skaļi nospļaujas, gaidīdams atbildi. – Es tev prasu: vai tu zini, ko tev vajag, meitēn?

– Man ir aizdomas, ka mana versija varētu kā diena pret nakti atšķirties no jūsējās.

– Ak vai, tu jau gan atradīsi atbildi uz jebkuru jautājumu. Domā, mēs nezinām, ko jūs tur visas darāt? Domā, mēs nezinām kādas blēņas tu izplati godīgu un dievbijīgu sieviešu vidū? Mēs zinām, kas tev padomā. Velns sēž tevī, Mārdžerija O'Hara, un to velnu no tādas meitenes kā tu var dabūt ārā tikai vienā veidā.

– Ziniet, es labprāt piestātu un noskaidrotu, kādā, bet dikti steidzos pa savu maršrutu, tāpēc varbūt mēs šo sarunu varam turpināt...

– Aizveries!

Makkalovs paceļ ieroci. – Aiztaisi vienreiz to savu nolādēto muti!

Mārdžerija sakniebj lūpas.

Viņš pasper divus soļus tuvāk, kājas ieplestas un saspringtas. – Rāpies nost no mūļa!

Čārlijs nemierīgi sakustas. Mārdžerijas sirds sitas kaklā. Ja viņa uzgriezīs muguru un metīsies bēgt, šis vīrietis viņu nošaus. Vienīgais ceļš šeit vijas gar upīti; mežā zeme tik cieta kā krams, koki tik blīvi saauguši, ka neiespējami tiem izlauzties cauri. Jūdžēm

tālu nevienas dzīvas dvēseles, neviena, izņemot veco Nensiju, kura lēnām virzās šurp pār kalna kori.

Mārdžerija ir viena pati, un Makkalovs to lieliski zina.

Viņa balss skan klusāk. – Es teicu: rāpies nost! *Tūlīt!* – Viņš pasper divus soļus tuvāk, zem kājām gurkst sniegs.

Tā ir vienkārša patiesība, kas jāapzinās gan viņai, gan visām sievietēm. Nav svarīgi, cik gudra, cik attapīga tu esi, cik ļoti pašpaļāvīga – tik un tā viens stulbs tēviņš ar ieroci rokās var jebkurā brīdī tevi iedzīt stūrī. Viņa šautenes stobrs ir tik tuvu, ka Mārdžerija attopas raugāmiēs divos bezgalīgos, melnos caurumos. Makkalovs kaut ko noņurd un strauji nolaiž ieroci, ļaudams tam noslīgt pār muguru, un sagrābj Mārdžerijas mūļa pavadu. Mūlis apcērtas apkārt, un jātniece neveikli sasveras un noslīgst tam uz kakla. Viņa jūt Makkalova nagus iecērtamies viņas augšstilbā, kamēr ar otru roku viņš atkal tver pie šautenes. Vīrieša elpā jūtama sāja alkohola dvinga, un viņa rokas notašķītas ar dubļiem; ikviena Mārdžerijas ķermeņa šūniņa sastingst riebumā.

Un tad viņa to sadzird; no tāluma atskan Nensijas balss:

– *Ak, cik bieži mēs zaudējam mieru!*

Ak, kādas sāpes mēs nesam sevī...

Makkalovs paceļ galvu. Mārdžerija dzird skaļu izsaucienu: “Nē!” – un, it kā pilnīgi no malas, pati sev par pārsteigumu, saprot, ka tas skanējis no viņas pašas mutes. Vīrieša pirksti satver un velk viņu kaut kur, viena roka sniedzas pēc viņas vidukļa, līdz Mārdžerija zaudē līdzsvaru; un viņai šķiet, ka apņēmīgajā tvērienā un pretīgajā elpā viņas nākotne izplūst un izplēn tumša un bezformīga. Bet aukstums vīrieti padarījis neveiklu. Viņš sniedzas pēc bises, uzgriezis Mārdžerijai muguru, un tajā mirklī viņa saskata iespēju, lai pasniegtos un iebāztu labo roku seglu somā, un brīdī, kad Makkalovs pagriež galvu, viņa palaiž vaļā pavadu, ar otru roku satver smago grāmatu un triec ar aso stūri, cik vien stipri spēj, *blaukš*, viņam sejā. Bise izšauj, lode trīsdimensiju rikošetā *paukš!* atsitas pret kokiem, un Mārdžerija dzird, kā dziedāšana

pieklust un putni uzspurdz debesīs – melns trīsuļojošu, plīvojošu spārnu mākonis. Makkalovs pakrīt, bet mūlis sasienas uz pakājkājām un izbīlī metas uz priekšu, gandrīz paklupdams, lecot pāri nokritušajam. Mārdžerijai aizraujas elpa, un viņai jāpieķeras pie segliem, lai noturētos uz dzīvnieka muguras.

Un tad viņa ir prom, traucas pa upītes gultni – elpa iestrēgusi kaklā, sirds sitas kā negudra –, uzticēdamās mūļa stingrajam solim, tā prasmei atrast gana drošu pamatu krācošajā ledusaukstajā ūdenī, neuzdrošinādamās atskatīties, lai pārlicinātos, vai Makkalovs ir spējis piecelties. Varbūt viņš jau seko mūlim pa pēdām.